

Sygn. akt II Ca 603/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Arkadiusz Lisiecki
Sędziowie	SSO Grzegorz Ślęzak (spr.) SSR del. Przemysław Maciejewski
Protokolant	st. sekr. sąd. Beata Gosławska

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa małoletnich J. W., K. W., D. W. i I. W. reprezentowanych przez przedstawicielkę ustawową A. W.

przeciwko R. W.

o podwyższenie alimentów

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie

z dnia 25 czerwca 2014 roku, sygn. akt III RC 11/14

oddala apelację i nie obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz powodów za instancję odwoławczą.

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt II Ca 603/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy w Opocznie po rozpoznaniu sprawy z powództwa: małoletnich I. W., J. W., K. W., D. W. reprezentowanych przez przedstawicielkę ustawową matkę A. W. przeciwko: R. W. o podwyższenie alimentów

1. podwyższył świadczenia alimentacyjne od pozwanego R. W. określone wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 11 lipca 2013 roku w sprawie sygn. akt. IC 641/13 na rzecz jego małoletnich dzieci :

- I. W. z kwoty po 800,- złotych miesięcznie do kwoty po 1000,- złotych miesięcznie,

- J. W. z kwoty po 600,- złotych miesięcznie do kwoty po 800,- złotych miesięcznie,

- K. W. z kwoty po 500,- złotych miesięcznie do kwoty po 600,- złotych miesięcznie,

- D. W. z kwoty po 500,- złotych miesięcznie do kwoty po 600,- złotych miesięcznie,

poczynając od dnia 11 czerwca 2014 roku, w pozostałej części powództwo oddalił, nakazał ściągnąć od pozwanego R. W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Opocznie kwotę 360 złotych tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej i 6 złotych za odpis orzeczenia z klauzulą wykonalności, zasądził od pozwanego R. W. na rzecz powodów I.; J.; K. i D. rodzeństwa W. kwotę 600zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

wyroкови w punkcie 1-szym nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

A. W. i R. W. są po rozwodzie. Z małżeństwa mają czworo dzieci: I., J., K. i D.. Zakres obowiązku alimentacyjnego pozwanego wobec małoletnich powodów został określony w wyroku rozwodowym Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 11 lipca 2013 roku, w sprawie I C 641/13 w ten sposób, że tenże sąd pozostawił bez zmian alimenty ustalone ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w Opocznie w dniu 27 grudnia 2012 roku, w sprawie sygn. akt III RC 227/12 należne od pozwanego R. W. na rzecz I. W. w kwocie po 800 złotych, J. W. w kwocie po 600 złotych, K. W. i D. W. w kwotach po 500 złotych miesięcznie.

W czasie orzekania rozwodu pozwany był zatrudniony przez firmę (...) Sp. z o.o. w O., za wynagrodzeniem 9.411 złotych. Przez pracodawcę był oddelegowany do pracy w Norwegii. Pozwany mieszkał w Norwegii w wynajętym mieszkaniu z konkubiną. Matka małoletnich zamieszkiwała w O., pracowała jako nauczyciel z wynagrodzeniem netto około 2.100 złotych plus nadgodziny około 180 - 200 złotych. Dzieci chodziły do szkoły podstawowej, za wyjątkiem I., która chodziła do III klasy gimnazjum.

I. W. ma 17 lat., jest uczennicą I klasy Liceum Ogólnokształcącego w O.. I. często chorowała na schorzenia górnych dróg oddechowych. Po przeprowadzeniu badań diagnostycznych ustalono, że organizm małoletniej zaatakowany jest grzybami i bakteriami. Matka małoletniej zarezerwowała wizytę u pani profesor w W.. I. będzie miała wdrożone leczenie przeciugrzybiczne i przeciwalergiczne. Koszt wizyty lekarskiej to 250 złotych. I. wymaga założenia korony ceramicznej na szósty ząb, z uwagi na ukruszenie tego zęba. Koszt tego zabiegu to około 1.500 złotych. Wymaga również założenia aparatu ortodontycznego, na obydwie szczęki, którego koszt to 3.000 złotych.

J. W. ma 13 lat, jest uczniem VI klasy Szkoły Podstawowej w O., jest dzieckiem zdrowym. Wymaga tylko zabiegu na stulejkę, który finansowany jest w ramach NFZ. J. uczestniczy w turniejach piłkarskich, koszty takich wyjazdów są nieznaczne, wiążą się one z zakupem prowiantu.

K. W. ma 11 lat, jest uczennicą V klasy Szkoły Podstawowej w O.. K. miała infekcje gardła, zatok. Wykonano u niej Rtg. i CT. Lekarz laryngolog podejrzewa torbiele w zatokach, które wymagają zabiegu operacyjnego. Matka małoletniej zabierze również K. na konsultację do pani profesor w W..

D. W.. ma 8 lat jest uczennicą II klasy Szkoły Podstawowej w O., D. wymaga częstych wizyt u dentysty. Po wyrośnięciu drugiej jedynki będzie miała założony aparat na żęby. Aparat jest bezpłatny.

Dzieci wyjeżdżają na obozy harcerskie. Koszt takiego wyjazdu na wszystkie dzieci to 2.400 złotych plus około 600 złotych na doposażenie wyjazdu (np. ubrania, kalosze). W ubiegłym roku w obozie nie uczestniczyła I., gdyż się rozchorował. W wakacje 2014 roku przedstawicielka ustawowa małoletnich planuje zabrać dzieci pod namiot na Węgry lub Czechy na cztery, pięć dni. Rodzina pojedzie samochodem. Na ten wyjazd matka zamierza przeznaczyć 3.000 złotych.

Matka małoletnich powodów ma 39 lat. Zamieszkuje wraz z dziećmi w O. w domu, który otrzymała od rodziców w drodze umowy darowizny. Z zawodu jest nauczycielem języka polskiego. Pracuje w Liceum Ogólnokształcącym w O. za wynagrodzeniem około 2.100 złotych miesięcznie. Nie korzysta ze świadczeń z pomocy społecznej, z uwagi na duże

dochody. A. W. płaci podatek od nieruchomości w kwocie 120 złotych rocznie, woda około 278 złotych za miesiąc, energia elektryczna około 370 złotych za dwa miesiące, opał na zimę około 1.886 złotych. Matka dowozi dzieci do szkoły własnym samochodem.

Pozwany R. W. ma 40 lat, z zawodu jest technikiem budowy maszyn, jest zdrowy. Zamieszkuje od kilku lat w Norwegii. Od około półtora roku wraz z nim zamieszkuje jego konkubina. Konkubina pozwanego pracowała tylko przez dwa miesiące, przez pozostały okres czasu była na utrzymaniu pozwanego, obecnie jest w ciąży. Pozwany spodziewa się kolejnego dziecka, które urodzi się w sierpniu 2014 roku. Od września 2013 roku pozwany podpisał kontrakt na pracę na dwa lata, na warunkach norweskich. Wcześniej był zatrudniany przez firmę w Polsce, a był oddelegowany do pracy w Norwegii. W Norwegii pracuje jako magazynier. Z załączonych przez pozwanego dowodów przelewów wynagrodzenia za okres 6 miesięcy (od września 2013 roku do marca 2014 roku) wynika, że pozwany osiągnął dochód netto w łącznej kwocie około 154.669 koron (w zaokrągleniu 12.771 + 11.650 + 11.253 + 11.697 + 7.393 + 13.782 + 20.057 + 15.018 + 24.417 + 26.631). Co daje miesięcznie dochód w kwocie 25.778 koron. Pozwany wraz z konkubiną zamieszkuje w wynajętym mieszkaniu. W związku z wynajęciem mieszkania pozwany wpłacił kaucję w kwocie 25.500 koron. Miesięczny czynsz to 8.500 koron, energia elektryczna 1.018 koron, telefon 1.730 koron, Internet 909 koron. Prowadzona jest egzekucja komornicza należnych alimentów. Pozwany posiada wraz z konkubiną na współwłasność samochód marki P. (...).

Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo jest częściowo zasadne.

W myśl art. 133 § 1 kro rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie. Zgodnie zaś z art. 135 § 1 kro zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Współzależność między tymi dwoma czynnikami wyraża się w tym, że usprawiedliwione potrzeby uprawnionego powinny być zaspokajane w takim zakresie, w jakim pozwalają na to możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego. Przy czym zmiany ustalonej w myśl tej zasady wysokości alimentów można żądać w razie zmiany stosunków po którejkolwiek ze stron (art. 138 kro).

Obowiązek alimentacyjny pozwanego R. W. wobec małoletnich dzieci został określony w wyroku rozwodowym Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 11 lipca 2013 roku. w sprawie I C 641/13 w ten sposób, że tenże sąd pozostawił bez zmian alimenty ustalone ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w Opocznie w dniu 27 grudnia 2012 roku, w sprawie sygn. akt III RC 227/12 należne od pozwanego R. W. na rzecz I. W. w kwocie po 800 złotych, J. W. w kwocie po 600 złotych, K. W. i D. W. w kwotach po 500 złotych miesięcznie. Zatem należy przyjąć, iż podstawą oceny Sądu jest okres od 27 grudnia 2012 roku do dnia wyrokowania.

Przedstawicielka ustawowa małoletnich powodów wskazuje, że w sprawie rozwodowej pozwany ujawnił niższe wynagrodzenie za pracę niż otrzymywał w rzeczywistości, potwierdzeniem czego miało być potwierdzenie przelewu kwoty 25.500 koron.

Jak wynika z zeznań pozwanego od września 2013 roku zawarł kontrakt na dwa lata. na warunkach norweskich. Natomiast wskazana przez przedstawicielkę ustawową kwota 25.500 koron stanowi kaucję mieszkaniową. Zatem w czasie sprawy rozwodowej pozwany wskazał faktycznie otrzymywane wynagrodzenie w kwocie 9.411 złotych. Ze złożonych przez pozwanego dowodów przekazywanych na konto pozwanego wynagrodzeń za pracę wynika, że pozwany osiąga miesięczny dochód w kwocie 25.778 koron. Miesięczne wydatki pozwanego z tytułu wynajmu mieszkania, energii elektrycznej, telefonu i Internetu (8.500 koron + 1.018 koron + 1.730 koron + 909 koron) wynoszą 12.157 koron. Zatem pozwanemu z wynagrodzenia za pracę po potrąceniu kosztów utrzymania mieszkania (25.778 koron - 12.157 koron) pozostaje 13.621 koron (wartość 1 korony to 0.50 PLN) = 6.810 złotych.

W przekonaniu Sądu w przeciągu półtora roku potrzeby małoletnich powodów nie uległy takim zmianom aby uzasadniało to podwyższenie alimentów na rzecz małoletnich o 100 % (w stosunku do I. o 87 %). Dzieci za wyjątkiem I. chodzą w dalszym ciągu do szkoły podstawowej tylko do klasy wyżej. I. od września 2013 roku rozpoczęła naukę w klasie I Liceum Ogólnokształcącego. Dzieci są dowożone przez matkę do szkoły samochodem. W zakresie zdrowia to

I. i K. odbędą wizytę w W. u lekarza w związku z częstymi zachorowaniami na schorzenia górnych dróg oddechowych. Koszt wizyty to 250 złotych. Nadto I. wymaga założenia aparatu ortodontycznego oraz korony ceramicznej na zęba w łącznej kwocie 4.500 złotych. J. wymaga zoperowania stulejki, zabieg jest refundowany z NFZ. Dzieci wyjadą na wakacje koszt wyjazdu to 3.000 złotych.

Uwzględniając powyższe okoliczności jak również koszty wyżywienia, ubrania, obuwia, podręczników, opłat i wydatków związanych z uczęszczaniem do szkół, środków higienicznych i godziwej rozrywki adekwatnej do wieku i stopnia rozwoju dzieci, w ocenie Sądu kwota podwyższenia alimentów jest adekwatna do usprawiedliwionych potrzeb małoletnich dzieci I., J., K. i D. rodzeństwa W.. Sąd jako nieudowodnione stosownie do treści art. 6 k.c. uznał wyliczenie kosztów utrzymania małoletnich przedstawione przez A. W. na rozprawie (k.48-82).

W ocenie Sądu na podwyższenie alimentów o kwotę po 200 złotych na rzecz I. i J. oraz o kwotę po 100 złotych na rzecz K. i D. pozwalają możliwości zarobkowe i majątkowe pozwanego. Pozwany od września 2013 roku uzyskuje większe wynagrodzenie za pracę około 25.778 koron. Uwzględniając jego wydatki na utrzymanie mieszkania oraz okoliczność, że od sierpnia 2014 roku urodzi mu się kolejne dziecko w przekonaniu Sądu zachodzą podstawy do podwyższenia alimentów o orzeczone w wyroku kwoty. Obciążenie pozwanego alimentami w łącznej kwocie 3.000 złotych pozwoli mu na pozostanie w Norwegii i kontynuowanie tam pracy zarobkowej, .Iak słusznie zauważył pozwany obciążanie go alimentami w dochodzonej pozwem kwocie spowoduje konieczność jego powrotu do kraju, gdyż nie będzie go stać na utrzymanie siebie, konkubiny i dziecka w Norwegii. Przyjazd pozwanego do kraju - przy uwzględnieniu wysokości wynagrodzeń w Polsce na stanowisku magazyniera - zapewne zrodziłby konieczność obniżenia alimentów o znaczne kwoty.

Mając na uwadze powyższe okoliczności i rozważania Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił, uznając je za wygórowane i nie znajdujące uzasadnienia w zebranych w sprawie materiale dowodowym,.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie 481 k.c. tj. od dnia 11 czerwca 2014 roku. Uznając, iż dopiero stawiennictwo pozwanego na rozprawę świadczy o prawidłowym jego zawiadomieniu o terminie rozprawy i doręczeniu mu odpisu pozwu, w sytuacji gdy brak jest zwrotnego poświadczenia odbioru odpisu pozwu.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art.113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167, poz. 1398 ze zm.) w zw. z art. 100 k.p.c. i nakazał ściągnąć od pozwanego R. W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Opocznie kwotę 360 złotych tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej oraz kwotę 6 złotych za odpis orzeczenia wraz z klauzulą wykonalności.

Natomiast w zakresie kosztów zastępstwa procesowego Sąd zasądził od pozwanego R. W. na rzecz I., J., K. i D. rodzeństwa W. kwotę 600 złotych stanowiącą wynagrodzenie adwokata od uwzględnionej części powództwa. Powódka wygrała proces w 25 % (27.600 zł - wartość przedmiotu sporu). Zasądzono alimenty w łącznej kwocie 600 złotych x 12 = 7.200 złotych. Koszty poniesione przez powódkę wyniosły 2.400 zł z tytułu wynagrodzenia dla pełnomocnika. Powódka wygrała sprawę w 25 % i należy jej się zwrot kosztów- zastępstwa procesowego w kwocie 600 złotych.

Rygor natychmiastowej wykonalności Sąd nadał wyrokowi w części podwyższającej alimenty na podstawie art. 333 § 1 pkt. 1 k.p.c.

Powyższy wyrok zaskarżył pozwany.

Apelacja zaskarżonemu wyrokowi zarzuca:

1. sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyrażającą się w uznaniu, że łożenie alimentów w wysokości 3.000 zł. na rzecz czworga dzieci odpowiada możliwościom majątkowym i zarobkowym R. W.. pomimo, że pozwany nie będzie w stanie ponieść ciężaru zapłat) należnego małoletnim

świadczenia i jednoczesnego utrzymania się w Norwegii, utrzymania swego nowonarodzonego dziecka, nadto spłaty kredytu zaciągniętego w Banku (...) na zakup samochodu osobowego użytkowanego przez matkę małoletnich:

2. sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyrażającą się w uznaniu, że od 11 lipca 2013 roku do 25 czerwca 2014 roku zaszła zmiana stosunków uzasadniająca podwyższenie alimentów na rzecz czworga małoletnich dzieci o 600 zł. w szczególności zaś że wzrosły usprawiedliwione potrzeby dzieci choć nie ma to uzasadnienia w zgromadzonych w sprawie dowodach:

3. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 138 k.r. i o. poprzez jego zastosowali i w sytuacji braku zmiany stosunków uzasadniającej zmianę orzeczenia określającego wysokość alimentów.

Apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez, oddalenie powództwa w całości, a nadto zasądzenie na rzecz pozwanego od powodów kosztów procesu za I i II instancję według norm przepisanych.

Pełnomocnik powodów wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów procesu za drugą instancję.

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna albowiem podniesione w niej zarzuty: sprzeczności ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz obrazy prawa materialnego, tj. art. 138 krio, nie są trafne i nie mogą wywołać zamierzonego przez apelującego skutku w postaci zmiany zaskarżonego wyroku, który to w ostatecznym wyniku odpowiada prawu.

Zgodzić należy się jedynie z apelującym, iż powodowie zbyt szybko po wydaniu przez Sąd ostatecznego orzeczenia alimentacyjnego, jakim był wyrok w sprawie rozwodowej ich rodziców, wystąpili ponownie do Sądu z przedmiotowym powództwem o podwyższenie alimentów i rzeczywiście nie wykazali aby w dacie wniesienia tegoż powództwa zaszła istotna zmiana stosunków w rozumieniu art. 138 krio uzasadniająca podwyższenie należnych im świadczeń alimentacyjnych już od tej daty.

Ostatnio bowiem, alimenty na rzecz powodów określone zostały wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 11.VII.2013r. w sprawie rozwodowej I C 641/13, którym to Sąd rozwodowy uznał za wystarczające świadczenia alimentacyjne zasądzone od pozwanego na rzecz powodów wcześniejszym wyrokiem Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 27. XII. 2012 r. w sprawie III RC 227/12.

Przedmiotowy pozew o podwyższenie alimentów złożony został w Sądzie Rejonowym w Opocznie już 28.I.2014r, a zatem już po 6 miesiącach od ostatecznego orzeczenia w przedmiocie obowiązku alimentacyjnego pozwanego wobec małoletnich powodów i nie jest słuszne stanowisko Sądu I instancji, iż ocenę czy nastąpiła istotna zmiana stosunków skutkująca podwyższeniem alimentów należy odnieść do okresu wydania wyroku z dnia 27.XII. 2012 r. W niniejszej bowiem sprawie ostatecznym wyrokiem alimentacyjnym jest wyrok rozwodowy z dnia 11.VII. 2013 r, którym Sąd dokonał oceny wysokości należnych powodom alimentów, uznając, iż odpowiednia jest nadal – tj. w dacie orzekania o rozwodzie – ich wysokość ustalona poprzednim wyrokiem z dnia 27.XII.2012 r. i powodowie powinni wykazać, że po wydaniu wyroku rozwodowego, tj. po dacie 11 lipca 2013 r nastąpiła zmiana stosunków skutkująca zmianą wysokości dotychczasowych świadczeń.

Trafnie podnosi apelujący, iż przedstawicielka ustawowa powodów nie wykazała, aby w tak krótkim okresie czasu od powołanego wyroku rozwodowego nastąpiła istotna zmiana stosunków w rozumieniu przepisów art. 138 w zw. z art. 135 krio skutkująca zmianą wysokości dotychczasowych świadczeń alimentacyjnych w dacie wniesienia przedmiotowego pozwu, którego treść wskazywała, że w istocie powołuje on okoliczności, które podlegały ocenie Sądu ferującego wyrok rozwodowy oraz zmierza do korekty tegoż prawomocnego wyroku, uznając, że określił on alimenty na zbyt niskim poziomie.

W sprawie z powództwa o podwyższenie alimentów wywodzonym na podstawie art. 138 krio Sąd nie może badać zasadności rozstrzygnięcia alimentacyjnego zawartego w poprzednim prawomocnym wyroku rozwodowym z dnia 11.VII.2013r.

Przedmiotowe powództwo nie może więc zmierzać do korekty zasądzonych już prawomocnie alimentów bez wykazania przesłanek z art. 138 krio.

Podnieść przy tym należy, że nie każda zmiana stosunków po stronie usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego do alimentów oraz po stronie zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego stanowi podstawę do zmiany wysokości świadczenia, ale jedynie zmiana istotna w rozumieniu art. 138 w zw. z art. 135 krio.

W sprawie niniejszej, Sad Rejonowy nie podwyższył jednak alimentów należnych powodom zgodnie z żądaniem pozwu, lecz, uznając trafnie, że zmiana stosunków, o której mowa w cytowanych wyżej przepisach nastąpiła dopiero w dacie wyrokowania przez niego, podwyższył zaskarżonym wyrokiem świadczenia alimentacyjne dopiero od daty jego wydania, tj. od 25 czerwca 2014 r.

Mając na względzie fakt, że w dacie wyrokowania przez Sąd Rejonowy upłynął od wyroku rozwodowego okres blisko roku a aktualnie w chwili wyrokowania przez Sąd II instancji okres blisko 16 miesięcy oraz okoliczność, iż alimenty zasądzane są na przyszłość i winny przez odpowiedni czas funkcjonować w niezmienniej wysokości, zaskarżony wyrok należy ostatecznie uznać za prawidłowy i odpowiadający powołanemu w jego uzasadnieniu prawu materialnemu, t. przepisom art. 138 w zw. z art. 135 krio.

Wbrew zarzutom apelującego, lektura materiału aktowego prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych i wystarczających ustaleń faktycznych – istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy po myśli przepisów art. 138 w zw. z art. 135 § 1 i § 2 krio – i z faktów tych wyprowadził prawidłowe wnioski w zakresie oceny prawnej żądań pozwu na chwilę wyrokowania w świetle zacytowanego tu prawa materialnego, nie uchybiając przy tym przewidzianym w art. 233 kpc regułom rządzącym oceną dowodów.

W szczególności, Sąd I instancji prawidłowo określił aktualne usprawiedliwione potrzeby uprawnionych do alimentów powodów oraz zarobkowe i majątkowe możliwości ich obojga rodziców, w tym przede wszystkim pozwanego, obciążając obowiązkiem utrzymania małoletnich nie tylko pozwanego ojca ale także ich matkę, przyjmując więc, że i ona ma możliwości zarobkowe aby także łożyć na utrzymanie dzieci ale w zdecydowanie mniejszym zakresie niż ich ojciec z uwagi chociażby na to, że swój obowiązek alimentacyjny w znacznej części wykonuje ona w sposób określony w art. 135 § 2 krio, tj. świadcząc osobiste starania o ich wychowanie i utrzymanie.

Prawidłowo zatem zaskarżonym wyrokiem Sąd rozłożył też aktualny ciężar obowiązku alimentacyjnego wobec powodów pomiędzy ich rodziców.

Przeprowadzone więc w powyższym zakresie przez Sad Rejonowy postępowanie dowodowe jest wystarczające dla potrzeb rozstrzygnięcia, a ustalenia tegoż Sądu, w zakresie aktualnych zarobkowych i majątkowych możliwości stron oraz usprawiedliwionych potrzeb uprawnionych do alimentów na dzień wyrokowania przez ten Sąd są- wbrew zarzutom apelacji- prawidłowe w świetle zgromadzonego materiału dowodowego i zasługują na akceptację Sądu II instancji.

Zgodzić należy się także ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, że określone zaskarżonym wyrokiem alimenty leżą w zakresie możliwości

zarobkowych i majątkowych zobowiązanego oraz uwzględniają podnoszoną przez skarżącego okoliczność narodzin jego dziecka z nowego związku, którą to okoliczność Sad Rejonowy miał na względzie orzekając w sprawie.

Odnosząc się bowiem do oceny aktualnych zarobkowych i majątkowych możliwości pozwanego, stwierdzić należy, że możliwości te nie są gorsze od tych ustalonych przez Sąd w procesie rozwodowym.

Nie ma potrzeby przy ocenie tej przesłanki, wdawania się w podnoszone w apelacji szczegóły w zakresie aktualnych dochodów pozwanego i ponoszonych przez niego rzeczywistych wydatków w Norwegii, gdyż przesłanką rozstrzygnięcia w zakresie wysokości alimentów nie są osiągnięte przez zobowiązanego dochody w danych okresach ale jego zarobkowe i majątkowe możliwości, a te nie mogą być skutecznie podważane w apelacji twierdzeniami o zmianie pracy i pracodawcy oraz związanymi z tym wyższymi kosztami utrzymania i wydatkami z uwagi na treść przepisu art. 136 krio.

Niewątpliwie, ojciec powodów ma znacznie większe możliwości zarobkowe i winien w zdecydowanie większym zakresie łożyć na utrzymanie dzieci niż ich matka, która pracę zarobkową musi pogodzić z zapewnieniem stałej opieki czwórce dzieci.

Mając na uwadze wszystkie powyższe rozważania, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że zaskarżony wyrok odpowiada powołanemu w jego uzasadnieniu prawu materialnemu i na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako nieuzasadnioną.

O kosztach procesu między stronami za instancję odwoławczą orzeczono na zasadzie art. 102 kpc. Uznając, iż przedstawicielka ustawowa małoletnich powodów zbyt wcześnie wystąpiła do Sądu z niniejszym powództwem po orzeczeniu rozwodowym i jej żądanie zrealizowało się dopiero w toku procesu, i to jedynie w części, Sąd II instancji uznał za słuszne nieobciążanie pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego na rzecz strony powodowej, pomimo przegrania przez niego procesu w tej instancji.

Na oryginale właściwe podpisy